

Βιογραφικό σημείωμα Κωνσταντίνας Καλλιντζή

Γεννήθηκε το 1958 στη Μυτιλήνη και μεγάλωσε στην Αγία Παρασκευή Λέσβου. Από το 1986 κατοικεί στην Κομοτηνή.

Σπούδασε Αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης με καθηγητές τον Γιώργο Δεσπίνη, Δημήτρη Παντερμαλή και Μανόλη Ανδρόνικο. Ακολούθως δίδαξε για τρία χρόνια σε Λύκεια της ίδιας πόλης ως καθηγήτρια φιλόλογος.

Στη Θράκη ξεκίνησε να εργάζεται ως ωρομίσθια αρχαιολόγος το 1983 στη Ζώνη Αλεξανδρούπολης με τον Ανδρέα Βαβρίτσα και το 1985 στην Πλωτινόπολη Διδυμοτείχου με την Ευδοκία Σκαρλατίδου. Από το 1986 εργάστηκε στην ΙΘ' Εφορεία Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων Κομοτηνής υπό καθεστώς συμβάσεων Ορισμένου και Αορίστου Χρόνου με προϊστάμενο και δάσκαλο τον Διαμαντή Τριαντάφυλλο. Το 1988 ξεκίνησε, μαζί με τον Νίκο Ευστρατίου, την ανασκαφή στη Μάκρη Έβρου. Το ίδιο έτος ανέλαβε την ευθύνη της περιοχής των Αβδήρων Ξάνθης. Το 1993 συμμετείχε με επιτυχία στον Ειδικό Διαγωνισμό της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας για πρόσληψη αρχαιολόγων και, ύστερα από αίτησή της, τοποθετήθηκε στη Θράκη. Το 2011 πήρε το διδακτορικό της δίπλωμα από το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας με επιβλέποντα καθηγητή τον Γιάννη Πίκουλα. Την ίδια χρονιά ζήτησε μετάθεση για την Εφορεία Αρχαιοτήτων Ξάνθης. Έκτοτε, υπηρετεί εκεί ως Προϊσταμένη. Είναι μέλος του Τοπικού Συμβουλίου Μνημείων Ανατολικής Μακεδονίας – Θράκης.

Έχει διενεργήσει μεγάλο αριθμό ανασκαφών στην πόλη και τα νεκροταφεία των Αβδήρων, καθώς και σε άλλες θέσεις του Νομού Ξάνθης. Σήμερα, διευθύνει ερευνητικά προγράμματα και έργα προστασίας και ανάδειξης αρχαιοτήτων, ενώ την ενδιαφέρει ιδιαίτερα η συνέργεια αρχαιολογίας και τοπικών κοινοτήτων και η μετάδοση της αρχαιολογικής γνώσης στο κοινό, ειδικότερα σε μαθητές και σε ειδικές ομάδες πληθυσμού. Στα επιστημονικά της ενδιαφέροντα συγκαταλέγονται τα ταφικά έθιμα, η τοπογραφία και η ιστορική γεωγραφία. Έχει συμμετάσχει σε ελληνικά και διεθνή επιστημονικά συνέδρια και έχει δημοσιεύσει μελέτες αρχαιολογικού περιεχομένου.

Ο γεωγραφικός παράγοντας στην ανάπτυξη και την παρακμή των Αβδήρων

Περίληψη

Κανενός τόπου οι ιστορικές τύχες δεν είναι άμοιρες της γεωγραφικής του θέσης. Παρατηρώντας, ωστόσο, τον αρχαιολογικό χάρτη της περιοχής των Αβδήρων, καταλαβαίνει κανείς ότι το αξίωμα αυτό βρίσκει εδώ την απόλυτη εφαρμογή του.

Πόλη ιδρυμένη στο βάθος ενός μικρού, προστατευμένου από τους αέριδες κόλπου, στο μοναδικό κατάλληλο σημείο μιας μεγάλης αλίμενης ακτής, αποτέλεσε για εκατοντάδες χρόνια την απόληξη χερσαίων και θαλάσσιων δρόμων και για τον λόγο αυτόν διατήρησε για εκατοντάδες χρόνια το λιμάνι της, άλλοτε κέντρο πολεμικών και οικονομικών διεργασιών και άλλοτε μοναδική αιτία της ύπαρξής της.

Ο Νέστος στα δυτικά, η εκτεταμένη Βιστονίδα και οι μικρότερες λίμνες Λάφρη και Λαφρούδα στα ανατολικά, ευθύνονται για τον σχηματισμό τόσο των αδιάβατων ελών και τεναγών, όσο και των εύφορων πεδινών εδαφών που την περιέβαλαν. Οι πλημμύρες του μεγάλου ποταμού

την ανάγκασαν να αλλάξει θέση δυο φορές. Τα στέρεα εδάφη κάτω από την οροσειρά της Ροδόπης αποτέλεσαν το υπόβαθρο για την κατασκευή της Εγνατίας Οδού, η οποία, με τη σειρά της, μέσω μιας αλληλουχίας πολιτικών και οικονομικών εξελίξεων απομύζησε την ικμάδα της πόλης οδηγώντας την στην αφάνεια.

Στην ανακοίνωση, χρησιμοποιώντας το πρίσμα της γεωγραφίας, θα παρακολουθήσουμε, την πορεία της ζωής μιας πόλης που ξεκίνησε το 645 π.Χ. ως ιωνική αποικία και βρίσκεται μέχρι σήμερα στον χάρτη ως ένα σύγχρονο χωριό του Δήμου των Αβδήρων.